

T.B.M.M.
HALKLARIN DEMOKRATİK PARTİSİ
Grup Başkanlığı
Sayı: 1319
Tarih: 08-01-2015

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞI'NA

Demokratik Kamu Düzeni Kanun Teklifi gerekçesiyle birlikte ekte sunulmuştur.
Gereğinin yapılmasını arz ederim.

Sebahat TUNCEL
HDP İstanbul Milletvekili

TBMM BAŞKANLIĞI				
Tali Komisyon	Adalet İnsan Haklarını İnceleme			
Esas Komisyon	İçişleri			
Tarih:	16 Ocak 2015		E. No: 2/2548	
Ysm.Uzm.	Bşk.Yrd.	Başkan	Gn.Sek.Yrd.	Gn.Sek.
9	26	005	00	000
TBMM BAŞKANI	M. Y.			

TSMM KANUNLAR ve KARARLAR BÖLÜMÜ
08 Ocak 2015
Numara:

T B M M KURULUŞUNA VE BAŞKANINA BAŞKALIK
08 Ocak 2015
No: 365385

GENEL GEREKÇE

Bugün “polis devleti” olarak ifade ettiğimiz gerçeğin tarihsel temelleri militarizmin en üst seviyeye çıktığı ulus devletlerle çıkmıştır. Toplumun savunmasız bırakan militarizmle donanmış ulus devlet iktidar tekeli ile toplumu demirden kafes içerisine alarak hükmeden duruma gelmiştir. Toplumun cendere içene alan bu militarizm yapısı toplumu örgütsüz ve savunmasız bırakmayı amaçlamıştır. Sömürgeci bu anti-toplumcu yaklaşım karşısında halkların direnişlerini, savunmalarını ve itirazlarını içeren, toplumu koruyan, ahlaki ve politik yetenekleri özgür kılan toplumcu yaklaşımlar da gelişmiştir. Toplumlar, varoluşlarını ahlaki ve politik dokularıyla sağlayacaktır. Öz ahlaki ve politik dokusu bozulmuş toplumlar sermaye, iktidar gibi tekellerin saldırılarına açıktır ve yok edilme riskiyle karşı karşıyadır. Bu nedenle, toplumun politik varoluşunu sağlaması, örgütlü olması bir yaşam kalım mücadelesidir. Toplumların ahlaki ve politik varoluşlarının devam edebilmesinin yegâne koşullarından biri ise toplumun kendi iç barışını sağlayacak örgütlülükte, politik düzeyde ve temel haklarına sahip olabilecek düzeye gelebilmesidir. Devlet toplum karşısında bu boyutlara göre var olmalı, toplumun barış içerisinde örgütlü bir şekilde var olabilmesine hizmet eden bir örgütlenme olarak sınırlandırılabilir.

Kamu düzeni kavramı Türkiye’de oldukça tartışmalı ve muğlak bir şekilde kullanılmaktadır. Devlet, toplumun özgürlük alanına müdahale etmek istediği her zaman diliminde “kamu düzeninin bozulması” gibi tehlikeli ve içinin nasıl doldurulduğu belli olmayan bir gerekçe ile sistematik hak ihlalleri ve suçlara sebep olmuştur. Kamu düzeni, hukuki bir yaklaşımla “kamu otoritesi” olarak algılanmış ve bu çerçevede kamu düzenini korumak devlet düzenini korumakla eş tutulmuştur. Oysa ki “kamu düzeni”ndeki “kamu” sözcüğü “toplum”u ifade eder yani insanları. Dolayısıyla kamu düzeninin korunması demek, toplumun ve bireylerin can güvenliği başta olmak üzere temel evrensel insan haklarının devlet tarafından güvence altına alınmasıdır. Esas olan toplum ve insanlar iken devlet sadece genel düzeni sağlayacak bir konumda yer alması gerekmektedir. AİHM içtihatlarına göre; kamu düzeninin “istisna olarak görülmesi, dar yorumlanması ve sınırlamaya duyulan ihtiyacın ikna edici bir biçimde ortaya konulması” gerekmektedir. Özetle, toplumsal değerler olarak insan haklarının devlete karşı üstünlüğünün vurgulanması hayati önem taşır.

Kamu düzeni kavramı Türkiye’de özellikle 12 Eylül askeri darbesinden sonra darbecilerin keyfi uygulamalarına ve bizzat darbeye zemin hazırlanmasında kullanılan temel argümanlardandır. Bu durumu Türk hukuk sistemi bile yıllar sonra 12 Eylül askeri darbesi ile ilgili, dönemin Genelkurmay Başkanı, 7. Cumhurbaşkanı Kenan Evren ile Emekli Orgeneral Tahsin Şahinkaya hakkında hazırlanan iddianamede şu şekilde aktarıyor;

“Demokrasi tarihimize bakıldığında, devletin kutsal ve dokunulmaz kabul edildiği tarihi geleneğimiz içerisinde devlet toplumdan soyutlanarak, adeta sanal varlık olarak görülüp güvenlik, kamu düzeni gibi gerekçeler ileri sürülüp özgürlüklerin ve hakların heba edildiği anlayışlar dayatılmaya devam edilegelmiştir. Güvenlik ve kamu düzeni, devletin bekası tabii ki önemli hususlardır. Yanlış olan, bunlar yönünden bir tehlike yokken bilerek ya da

bilmeyerek sanal bir tehlike paranoyası içerisinde özgürlükleri kısıtlamak ve ortadan kaldırmaktır”

Yargısız, kısıyoldan yada keyfi infazlar konusunda Özel Raportör Christof Heyns'in Raporu'na göre, dünyada şiddet sonucu hayatını kaybeden her 25 kişiden birinin ölümüne polis neden olmaktadır. Tahmini rakamlara göre 2011'de tüm dünyada 21.000 kişinin kolluk kuvvetleri tarafından öldürülmüştür. Türkiye, kolluk güçlerinin yaşam hakkı ihlalleri başta olmak üzere pek çok insan hakkı ihlallerinin olduğu bir ülke olarak demokrasi konusunda oldukça geri durumdadır. İnsan Hakları Derneği'nin 2013 Raporuna göre; sadece 2013 yılında polisin yargısız infazla öldürdüğü vatandaş sayısı 44 iken, 82 kişi yaralanmıştır. Gözaltında işkence ve kötü muameleye maruz kalmış 233 kişi varken, gözaltı dışı yerlerde işkence ve kötü muameleye maruz kalmış kişilerin sayısı 307'dir. 2013 yılı toplumsal gösterilerde güvenlik güçlerinin müdahalesi sonucunda dövülen ve yaralanan kişi sayısının 10.422 gibi çok yüksek bir rakama ulaştığı bir yıl olmuştur. İHD Diyarbakır Şubesi'nin 6-8 Ekim Kobanê protestolarında yaşanan polis şiddetine dair hazırladığı raporda, 35'i sivil olmak üzere 42 kişi yaşamını yitirmiştir. Polisin orantısız şiddet kullanımı ve “kamu düzeni”nin korunması gerekçesiyle baskıyı daha da arttırarak, 3000'e yakın kişi gözaltına alınmış, 221 kişi tutuklanmıştır. 2015 Ocak ayında, 1990 yıllarda devletin kolluk güçlerinin yoğun olarak yaşam ihlali gerçekleştirildiği bir yer olan Cizre'de yaşanan olaylarda 16 yaşındaki Ümit Kurt isimli çocuk polis tarafından öldürülmüştür. Devletin “kamu düzeni” gerekçesiyle topluma yoğun bir baskı uyguladığı Gezi ve Kobanê gibi protestolarda, şiddet ve yaşam hakkının ihlali sadece olaylar sırasındaki polisin aşırı şiddet kullanmasıyla kalmayıp, topluma genel olarak yayılan bir ruh haline bürünmektedir. Devletin “kamu düzeni” gerekçesiyle müdahalede bulunduğu her durumda, toplumun geneli bir şiddet sarmalına maruz bırakılmaktadır.

Gezi direnişi ve sonrasındaki gösteriler sırasında halkın protesto hakkı kolluk kuvvetleri tarafından engellenmiş, baskı ve zor uygulamaları yoğun bir şekilde topluma yöneltilmiştir. Sonuçta 11 kişi hayatını kaybederken, binlerce kişi yaralanmıştır. Uluslararası Af Örgütü Gezi direnişinin birinci yılında yayınladığı raporda; polisin barışçıl gösterileri dağıtmak amacıyla uluslararası insan hakları standartlarını ihlal edecek şekilde göz yaşartıcı gaz, tazyikli su ve dayığa başvurarak keyfi ve aşırı güç kullanımına karşı cezasızlık durumunun sürdüğünü belirtmiştir. Rapora göre; Binlerce kişi eylemlere katıldığı, desteklediği gerekçeleriyle yargılanırken, Nisan 2014 tarihiyle itibariyle polisler karşı açılabilmiş sadece 4 dava bulunmaktadır. Gezi eylemlerinde tüm dünyaya yansıyan polisin aşırı güç kullanımına karşı hiçbir polis yargılanmamıştır, süregelen davalarda ise cezasızlığa teşvik eden oyalama, zamana yayma ve hakkın özünden koparan tutum içerisinde olma gibi durumlar yaşanmıştır. Bugüne kadar herhangi bir polis şiddetiyle ilgili bir davada polisin ceza aldığı bir vaka henüz yoktur.

Polisin aşırı güç kullanımına ilişkin yaşananların iç hukukta cezasız kalması pek çok davanın Avrupa İnsan Hakları Mahkemesine taşınmıştır. Türkiye polis şiddetinden dolayı defalarca AIHM kararıyla cezaya mahkûm edilmiş ve iç hukukunda polis şiddetini engelleyecek düzenlemeler yapması için uyarılmıştır. Avrupa Konseyi Bakanlar Komitesi Türkiye 2013 yılında Oya Ataman kararının uygulanmaması nedeniyle DİSK-KESK ve diğer davaları da

dikkate alarak Türkiye hakkında “Güçlendirilmiş İzleme” kararı vermişti. Ataman Grubu Davaları” olarak adlandırılan kararlar, barışçıl toplantı ve gösteri yürüyüşü hakkının ihlalleri ve/veya göstericiler dağıtılırken uygulanan aşırı ya da orantısız güç sebebiyle başvuruçuların kötü muameleye tabi tutulmalarına ilişkin kesinleşmiş Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi (AİHS) ihlal kararlarıdır.40’ı aşkın davayı içeren Ataman Grubu Davaları AİHS’nin 11. (toplanma ve örgütlenme özgürlüğü, 3.(işkence yasağı) ve 13. (etkili bir hukuki yola başvurma hakkı) maddelerinin ihlalleri olarak karşımıza çıkmaktadır.

Polisin keyfi bir şekilde gaz fişegi, biber gazı gibi müdahale ajanlarını kullanması binlerce insanın yaralanmasına, sağlığını etkilenmesine hatta ölümüne sebep olmuştur. Biber gazı kullanımında bir gösterinin “trafiği engelliyor” gibi çok genel geçer ve muğlak bir gerekçe ile gösterinin dağıtılması hakkın özü ilkesine aykırıdır. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM), Türkiye’nin 11. Madde ihlalleri bağlamında verdiği kararlarda bu ilkeyi açıkça tekrar belirtmiştir. Örneğin 11. Madde ihlallerine ilişkin karar grubunda öncü dava ile ilgili olarak AİHM, gösterilerin barışçıl olması durumunda, kamu yetkililerinin belli bir hoşgörü göstermesi gerektiğini, bunun yapılmaması halinde, AİHS’nin teminat altına aldığı 11. Madde’nin tüm içeriğinin boşaltılacağına işaret etmiştir. Söz konusu dava, Mart 2000’de İstanbul’da 40-50 kişinin yetkililere önceden haber vermeden düzenlediği, o nedenle de yasa dışı bir gösteriyle ilgiliydi. Grup, polisin dağılmaları için yaptığı uyarıya direnmiş, okumayı planladıkları kamu açıklamasını okuyamadan, biber gazı kullanılarak dağıtılmıştı. Mevcut davada Mahkeme, göstericilerin “muhtemelen trafiği sekteye uğratma dışında kamu düzeni için bir tehlikeoluşturduğuna” dair bir kanıt bulamamıştır.

İnsan hakları örgütleri, yaygın kullanımına rağmen bu mühimmatın gaza maruz kalan kişilerin sağlığı üzerinde, özellikle de kalp sorunu veya astım gibi önceden mevcut sağlık sorunları olanlar için, çok ciddi sonuçlar yaratabileceğinin altını çizmektedir. Bu gerçeği ortaya koyan özellikle çarpıcı bir örnek 2011 Mayıs ayında Hopa’da yapılan bir gösteri sırasında ölen Metin Lokumcu’ya ait otopsi raporudur. Raporda, bu göstericinin ölümüne neden olan kalp krizini, biber gazının tetiklediği net bir biçimde ifade edilmiştir.

AİHM içtihadında da Türk makamlarının gözyaşartıcı gaz ve biber gazı kullanımıyla ilgili önemli bulgular yer almaktadır. Mahkeme, *Ali Güneş/Türkiy*edavasında, davacının yüzüne “söz konusu şartlarda gereksiz bir biçimde biber gazı sıkılmasının, kendisini yoğun fiziksel ve ruhsal acıya maruz bırakarak, başvurunu aşağılayıp küçük düşürebilecek korku, çaresizlik ve aşağılık duyguları uyandırma niteliğinde bulunduğu” kanaatine vararak Türkiye’nin AİHS’nin 3.Maddesini ihlal ettiğine hükmetmiştir.

13 Ocak 1993 tarihli Birleşmiş Milletler Kimyasal Silahların Gelistirilmesi, Üretimi, Stoklanması ve Kullanımının Yasaklanması ve İmhası Sözleşmesinin maddesi uyarınca, taraf devletler toplumsal olayları denetim altında tutmakta kullanılan gereçleri bir savaş yöntemi olarak kullanmamayı taahhüt etmektedirler. KSS 11 Haziran 1997 tarihinde Türkiye’de yürürlüğe girmiştir.

Türkiye’de polise sınırsız yetkiler vererek devletin üzerinden kalkamayacağı bir sorun yumağını neden olan Polis Vazife ve Salahiyet Kanunu’nda çok ciddi reformlar yapılması gerekmektedir. Uluslararası İnsan Hakları İzleme Örgütü (HRW) raporunda, PVSK yasının

değiştirildiği 2007 yılından bu yana polis şiddeti ve işkence şikayetlerinin arttığını ve bu artışı cezasızlık kültürünün beslediğine dikkat çekmektedir. 12 Eylül darbe ürünü olan 2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu toplumun nasıl protesto hakkı elinden alınarak, gösteri ve toplantı yapılamayacağı yönünde bir düzenlemedir. Demokratik ülkelerdeki insanların sokağa çıkarak miting, eylem ve gösteri yapması yer, saat, izine tabi olması gibi pek çok açıdan o kadar sınırlandırılmıştır ki demokratik bir tepkiyi ortaya koymada sadece basın açıklaması yapmak bırakılmıştır. Avrupa Konseyi İnsan Hakları Komiseri Nils Muiznieks'in 2013 Türkiye ziyareti raporunda benzer bir konuya dikkat çekerek, bu yasanın köklü değişikliğe tabi tutulması gerektiğini belirtmiştir.

MADDE GEREKÇELERİ

MADDE 1- Madde ile yasa teklifinin amacı ve kapsamı belirtilmesi hedeflenmiştir.

MADDE 2- Kanun teklifinde kullanılan terimler tanımlanmıştır.

MADDE 3- Dereneyse sınırsız ve muğlak bir yetkiyle donatılmış polisin yetkilerinin evrensel insan hakları ilkeleri esas alınarak, toplum öncelikli olarak sınırlandırılması amaçlanmıştır. Ayrıca öldürücü bir silah haline gelmiş olan biber gazı, gaz fişegi gibi gösteri kontrol ajanlarının yasaklaması amaçlanmıştır.

MADDE 4- Türkiye’de toplantı ve protesto hakkının sürekli ihlal edilmesi ve engellenmesine neden olan yürürlükteki 2911 sayılı yasanın iptal edilerek, insanların toplantı ve protesto hakkının devlet tarafından güvence altına alınabilmesi için gerekli demokratik düzenlemeler yapılmıştır.

MADDE 5- İnsanların düzenlediği toplantı ve protestoların devletin nasıl sınırlandırabileceği belirtilmiştir.

MADDE 6- Polisin çalışmalarını denetleyen ve kontrol eden bir ulusal bağımsız denetleyici kurumun oluşturulması amaçlanmıştır.

MADDE 7- Toplumsal olaylarda kolluk güçlerinin şiddetine maruz kalınan olaylarda önemli bir delil kaynağı olan MOBESE gibi kamusal alanlardaki kamera görüntülerinin kimin, nasıl ve hangi koşullarda kullanabileceğine dair bir yasal mevzuat boşluğu bulunmaktadır. Bu maddedeki düzenleme ile bu boşluğun giderilmesi amaçlanmıştır.

MADDE 8- Kolluk kuvvetlerin işlediği suçların tamamında neredeyse hiç bir polis ya da amir ceza almamaktadır. Bu cezasızlık durumunun engellenmesi amacıyla düzenlemeler yapılmıştır.

MADDE 9- Yasa teklifine aykırı hükümlerin değiştirilmesi amaçlanmıştır.

MADDE 10- Yürürlük maddesidir.

MADDE 11- Yürütme maddesidir.

DEMOKRATİK KAMU DÜZENİ KANUN TEKLİFİ

Amaç ve Kapsam

Madde 1- Türkiye’de toplumsal iç barışın sağlanması ve insanların yaşama hakkı başta olmak üzere protesto hakkı gibi temel haklarının korunmasının sağlanabilmesi amacıyla; polisin yetkilerinin sınırlandırılması ve evrensel insan hakları çerçevesinde sınırlarının belirtilmesi, kamusal alanda ve karakollardaki video ve ses kayıtlarına dair yasal düzenleme yapılması, insanların protesto haklarının devlet tarafından güvence altına alınması ve kolluk kuvvetlerinden kaynaklı suçlarda yaşanan cezasızlığın engellenmesi amaçlanmıştır.

Tanım

Madde 2- Yasada kullanılan terimler tanımlanmıştır.

Kamu Düzeni: Bir insan grubunun gerçek anlamda toplum olmasına olanak veren iç barıştır. Kamu Düzeni evrensel hukuk normlarına göre ekonomik, sosyal ve siyasal anlamda iç barışı sağlayan, hiçbirinin aidiyetine ve ırkına bakmaksızın insanı koruyan ve kollayan bir sistemdir.

Protesto Hakkı: İnsanların demokratik toplum olma gereği, bir konuya, duruma yâda olaya ilişkin görüşünü ve tepkisini miting, toplantı ve yürüyüş gibi yöntemlerle gösterme hakkını içerir.

Bağımsız Denetleme Kurumu: Polisten kaynaklı hak ihlalleri ve suçların engellenmesi için uluslararası insan hakları normlarına göre hareket eden ulusal bir kontrol mekanizmasıdır.

Angajman Kuralı: Polisin ancak “mutlak gereklilik, uygunluk ve orantısallık” söz konusu ise güç kullanmaya başvurması öngörülür.

Polisin Yetkileri ve Sorumlulukları

Madde 3- (1) Polisler görevlerini ifa ederken aşağıdaki ilkelere uymakla yükümlüdür.

- Polis, insanların toplanma ve protesto haklarını hiçbir suretle ellerinden alamaz. Polisin müdahalesi hiç bir şekilde işkence ve kötü muameleye bürünemez ve şahısların fiziksel bütünlüğünün veya hayati organlarının korunması polisin temel görevidir.
- Polisin kullandığı araçlar amaçla orantılı olmalıdır. Polis angajman ilkesine göre hareket eder.
- Toplantı ve gösteri yürüşlerinde insanların güvenliğini sağlamak için görevlendirilen polisler üzerlerinde ateşli silah taşımazlar.
- Toplumsal olaylara müdahalede biber gazı, gaz fişeği gibi gösteri kontrol ajanları hiç bir suretle kullanılamaz.
- Polisin ve çevik kuvvetin yetkileri ve görevlerine ilişkin genelge ve yönetmelikle düzenleme yapılamaz.

Gösteri ve Protesto Hakkı

Madde 4 – İnsanların toplantı ve protesto hakkına ilişkin aşağıdaki ilkeler uygulanır.

- a) İnsanlar gösteri ve protesto haklarını kullanarak saat ve yer sınırlaması ve izine bağlı olmaksızın gösteri ve toplantı düzenleyebilirler. Polisin göstericileri güvenliğini almaları talebiyle idari amire önceden bilgilendirme yapılır.
- b) Toplantı yeri ve güzergâhının seçilmesi o hakkın özüne ve kullanılmasına ilişkindir.
- c) Güvenlik güçleri, Anayasa'nın 13. maddesine dayanarak özgüvence ilkesi doğrultusunda hakkın özüne dokunamaz. Polis müdahalede, Anayasa'nın 13. maddesindeki ölçülülük ilkesine göre hareket eder.

Madde 5- 1) Düzenlenen toplantı ve protesto eylemlerinin kısıtlanması aşağıdaki ilkelere göre yapılır.

- a) Toplantıları belirli zamanlarla veya belirli yerlerde yapılan gösterileri yasaklanması durumunda münferit toplantıların kısıtlanmasına kıyasla çok daha kapsamlı ve ayrıntılı bir şekilde gerekçelendirilerek kısıtlanabilir.
- b) Protesto hakkının kısıtlanması, "kamu güvenliği" gibi muğlak ifadelerle belirtilen gerekçelerle gerçekleştirilemez. Gösterinin önceden bildirilmemiş olması insanların toplantı özgürlüğünü kısıtlanması için tek başına yeterli bir gerekçe oluşturamaz.

Görüntü ve Ses Kayıtlarının Kullanımı

Madde 6- (1) MOBESE gibi kamusal alanda kurulan kameralar ancak yasal dayanak ile yerleştirilebilir. Yasa çerçevesinde kurulan kameraların bulunduğu ortama koyulduğunu açıkça ifade eden ve herkesin görebileceği bir yere kameranın olduğuna dair uyarı yazısı konur.

(2) Kamera kayıtları Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı'nda toplanır. Kayıtlara sadece hâkim kararıyla kuruma başvurarak ulaşılabilir. Kolluk güçleri hâkim kararı olmadan kamera kayıtlarına ulaşamaz. Video kayıtları ancak koruma ihtiyacı doğrultusunda kullanılabilir. Kayıtlar, kişisel bilgilerin korunması hakkı ve insanların hareket etme özgürlüğünü ihlal edici bir şekilde kullanılamaz.

(3) MOBESE gibi kamusal alanda bulunan kamera görüntülerini hâkim kararı olmadan kullanan, silen yâda tahrip eden kişiler 2 ile 5 yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır.

(4) Karakollardaki video ve ses kayıtları düzenli olarak savcılığa teslim edilir. Karakollardaki video ve ses kayıtlarının silen, üzerinde oynama yapan kişiler 5-7 yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır.

Bağımsız Denetleme Kurumunun Kurulması

Madde 7- (1) İçişleri Bakanlığına bağlı Polis Teşkilatı Denetim Kurumu adı altında teşkilat oluşturulur. Teşkilatın yönetim birimi yarı oranda polis şiddeti ve insan hakları ihlalleri konusunda çalışan STK kurum temsilcileri ve bu alanda çalışan akademisyenlerden oluşur.

(2) Polis Teşkilatı Denetim Kurumu, polis faaliyetlerini periyodik olarak ve bireysel başvurulara göre denetler ve Bakanlığa rapor olarak sunar. Kurum, polis suiistimali iddialarını zanlıların teşhis edilmesini ve yargılanmasını sağlayabilecek şekilde, gecikmeden, tarafsız ve derinlemesine soruşturmayı yürütür. Polislere insan hakları ve toplumsal cinsiyet eğitimlerini düzenler.

(3) Teşkilatın yapısı, idari yönetimi bir yönetmelikle düzenlenir.

Cezasızlıkla Mücadele

Madde 8 – (1) Kolluk kuvvetlerine yönelik açılan davalar, somut olgulara dayalı nedenler açık ve net bir şekilde belirtilmediği sürece başka bir yere taşınamaz. Kamu güvenliği gibi muğlak gerekçeler davanın başka bir ile aktarılması için yeterli değildir.

(2) Ağır insan hakları ihlallerine ilişkin suçlarına dair açılan davalar ivedilikle görüşülür ve yargı sürecinde öncelik tanınır.

(3) Kolluk kuvvetlerine yönelik açılan davalarda idari soruşturma en fazla 3 ay içerisinde sonuçlandırılır. Gerekçesi net bir şekilde belirtilerek en fazla 1 seferlik uzatma talebinde bulunabilir. Kolluk görevlisinin bulunamadığı, ifadesi alınamadı gibi muğlak gerekçelerle soruşturma uzatılamaz.

(4) Soruşturma süresince soruşturmada ismi geçen kolluk görevlisi ve amiri dava sonuçlanıncaya kadar görevinden alınır.

(5) Kadınların cinsel taciz yada şiddet konusunda kolluk kuvvetleri hakkında şikayette bulunması durumunda, şikayet edilen devlet görevlisi derhal görevden alınarak soruşturma başlatılır. Taciz ve şiddette bulunan kolluk görevlisi 3 ile 6 yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır.

(6) Devletin doğrudan yada dolaylı olarak dahil olduğu suçlarda zamanaşımı ve af uygulanamaz.

Yürürlükten kaldırılan hükümler

Madde 9- Bu Kanun hükümlerine aykırılık oluşturan mevzuat yürürlükten kaldırılmıştır.

Madde 10- Bu Kanun yayımı tarihinde yürürlüğe girer.

Madde 11- Bu Kanun hükümlerini Bakanlar Kurulu yürütür.